

Arrest

nr. 243 853 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Aleppo. U bent Koerd van origine. Tot 2011 zou u in Aleppo hebben gewoond. Nadien zou u gevlucht zijn naar Efrin, waar u bijna zes jaar zou zijn gebleven. Omdat de situatie daar niet goed was en u vreesde te moeten meevechten met Koerdische verzetsstrijders, besloot u te vluchten met uw familie. Via Turkije kwam u begin 2017 in Griekenland aan.

Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in en verkreeg u ook een beschermingsstatus (subsidiare bescherming). In Griekenland kreeg u een woning, een leefloon en zou u tevens een aantal uren per maand in het zwart hebben gewerkt.

Omdat de financiële steun dreigde te beëindigen, besloot u samen met uw echtgenote (A. D. (...), CGVS 19/26676) verder te reizen richting België, waar u op 27 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Syrische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.7 en vraag 22 DVZ p.10).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u zes maanden na het verkrijgen van een verblijfsvergunning het kamp zou moeten verlaten en dat ook de financiële hulp zou verdwijnen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Bovendien verklaart u dat er weliswaar medische hulp was, maar dat deze van slechte kwaliteit was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). U stelt daarnaast dat er in Griekenland veel racisme is en dat u bij binnenkomst in het land geslagen werd door de politie (CGVS, p. 7,8). In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Zo verklaart u dat u een verblijfsvergunning en een paspoort had, alsook een medische kaart en een vervoerskaart. U stelt

verder dat er u documenten werden opgestuurd na het verkrijgen van uw status, waarin stond vermeld dat u recht had op een paspoort, dat u overal naar Europa kon reizen dat u een huis mocht huren, werken en naar school gaan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7). Dat er einde komt aan het gratis ter beschikking hebben van een huis en aan de financiële steunmaatregel, wijst er nog niet op dat u aan uw lot zou worden overgelaten in Griekenland. U heeft in Griekenland gewerkt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en er zijn geen redenen waarom u dit werk niet zou kunnen verderzetten in de toekomst. Dat u zelf verklaart dat reeds bij uw vertrek uit Syrië België uw eindbestemming was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), wijst erop dat u geen enkele intentie had om in Griekenland een bestaan op te bouwen. Uit uw eigen verklaringen blijkt toch dat u recht had op de nodige steun in Griekenland. U verklaart verder dat de medische hulp niet voldoende was in Griekenland (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Zo verklaart u dat u lang had moeten wachten om een afspraak te maken en dat de prik voor de vaccinatie op de verkeerde plek zou zijn gezet (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Dit alles toont echter aan dat de medische zorg wel degelijk beschikbaar is. Dat er een verschil is in medische verzorging tussen verschillende lidstaten van de E.U. wil echter nog niet zeggen dat er sprake is van inadequate gezondheidszorg.

U stelt voorts dat u bij binnenkomst in Griekenland geslagen werd door de politie (CGVS, p. 4,8). Dit betreft echter een eenmalig incident dat plaatsvond vooraleer u de subsidiaire beschermingsstatus had gekregen. U verklaart trouwens zelf dat u geen vrees hebt ten aanzien van de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 4,8,9).

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Griekenland gegarandeerd zijn. Uw levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. U geniet reeds internationale bescherming en u kon, zoals hierboven geargumenteed, geen belang aantonen bij bijkomende bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen uw aanvraag niet in positieve zin wijzigen. Zij bevestigen immer gewoon uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister tevens op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar ook wat tweede verzoekende partij betreft geldt dat aan haar internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten en zij zich op dezelfde elementen beroept ten aanzien van Griekenland waar zij bescherming geniet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel roepen verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen “1 tot 4”, 7, 18 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen “48/3 tem 48/7” en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend (zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110).

2.2.4. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij in april 2017 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (administratief dossier man, stuk 5, notities CGVS man, p. 6 en stuk 11, verklaring DVZ man, vraag 22; administratief dossier vrouw, stuk 6, notities CGVS vrouw, p. 6 en stuk 10, verklaring DVZ vrouw, p. 22). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

2.2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden en desbetreffend verschillende rapporten bijbrengen (bijlagen 8-12 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.7.1. Verzoekende partijen duiden er in hun verzoekschrift op dat zij in Griekenland een zeer verregaande materiële deprivatie hebben gekend en dat zij bij een terugkeer naar Griekenland wederom in dergelijke situatie terecht zullen komen. Bovendien werd in de bestreden beslissingen nergens rekening gehouden met de zwangerschap van tweede verzoekende partij en hun kwetsbaar profiel omwille hiervan. Nochtans blijkt uit hun verklaringen dat haar zwangerschap de reden was van hun vertrek uit Griekenland daar zij er geen medische zorgen kreeg. Door verwerende partij werd geen enkel onderzoek gedaan naar de toegankelijkheid tot medische zorgen voor peuters, zwangere vrouwen en families. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij een medisch attest inzake de zwangerschap van tweede verzoekende partij (bijlage 4 van het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad onderstreept evenwel dat, hoewel verzoekende partijen beweren dat zij in Griekenland een zeer verregaande materiële deprivatie hebben gekend en dat zij bij een terugkeer naar Griekenland wederom in een dergelijke situatie terecht zullen komen, verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter gesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun leefomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard. Er wordt op gewezen dat eerste verzoekende partij verklaarde dat zij een verblijfsvergunning en een paspoort had, alsook een medische kaart en een vervoerskaart, en dat er haar documenten werden opgestuurd na het verkrijgen van haar status, waarin stond vermeld dat zij recht had op een paspoort, dat zij overal naar Europa kon reizen, dat zij een huis mocht huren, werken en naar school gaan. In de bestreden beslissingen wordt er verder terecht op gewezen dat het gegeven dat er een einde komt aan het gratis ter beschikking hebben van een huis en aan de financiële steunmaatregel er nog niet op wijst dat zij aan hun lot zouden worden overgelaten in Griekenland. Er wordt tevens opgemerkt dat eerste verzoekende partij in Griekenland heeft gewerkt en dat er geen redenen zijn waarom zij dit werk niet zou kunnen verderzetten in de toekomst. Er wordt bovendien ook op gewezen dat eerste verzoekende partij zelf verklaarde dat reeds bij haar vertrek uit Syrië België haar eindbestemming was, hetgeen erop wijst dat verzoekende partijen geen enkele intentie hadden om in Griekenland een bestaan op te bouwen. Wat betreft de verklaring dat de medische hulp niet voldoende was in Griekenland, wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat medische zorg wel degelijk beschikbaar is en dat het louter gegeven dat er een verschil is in medische verzorging tussen de verschillende lidstaten van de Europese Unie nog niet wil zeggen dat er sprake is van een inadequate gezondheidszorg.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

De Raad onderstreept nog dat verzoekende partijen geenszins *in concreto* aantonen dat zij in Griekenland geen toegang hadden of zullen hebben tot medische zorg. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij wel degelijk medische zorgen konden krijgen in Griekenland, zo waren er artsen aanwezig in het kamp waar zij verbleven tot aan hun vertrek uit Griekenland en werd hun dochter door een dokter behandeld nadat een verpleegster in het ziekenhuis een vaccinatie niet goed had geplaatst (notities CGVS man, p. 7; notities CGVS vrouw, p. 7). Het louter gegeven dat de dokters in het kamp enkel tijdens hun spreekuur geconsulteerd konden worden en dat er een lange wachtrij was (notities CGVS man, p. 7; notities CGVS vrouw, p. 7), volstaat niet om te besluiten dat er geen medische zorg was of dat sprake is van een inadequate gezondheidszorg. Voorts blijkt nergens uit hun verklaringen dat tweede verzoekende partij om medische zorg heeft verzocht voor wat betreft haar zwangerschap en dat dit haar vervolgens geweigerd zou zijn.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen weliswaar verklaarden dat zij geen hulp kregen van de Griekse autoriteiten, doch blijkt uit hun verklaringen anderzijds dat zij, na het verkrijgen van hun internationale beschermingsstatus en toen bleek dat zij na zes maanden het kamp zouden moeten verlaten en dat de financiële hulp zou worden stopgezet, geen concrete stappen hebben ondernomen om hulp te krijgen van de Griekse autoriteiten teneinde hun bestaan in Griekenland op te bouwen (notities CGVS man, p. 7-8; notities CGVS vrouw, p. 7). De Raad wijst erop dat het vermoeden dat verzoekende partijen hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen niet wegneemt dat zij zelf ook de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat *“(v)erwerende partij (...) geen enkele bron (heeft) overgelegd op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland geen onmenselijke en/of vernederende behandelingen riskeert, gelet op de rechten en voordelen die daadwerkelijk - in de praktijk - aan de personen die internationale bescherming genieten, worden toegekend”*, bemerkt de Raad dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om *a priori* enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij *“reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Het zij herhaald dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

2.2.9. Voor zover verzoekende partijen menen dat verwerende partij geen rekening houdt met het hoger belang van het kind en tevens de rechten van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 24 van het

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet, en hun recht op familieleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, miskent, wijst de Raad er vooreerst op dat de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts dient erop te worden gewezen dat het evenmin het doel is van de procedure om internationale bescherming om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. *In casu* tonen verzoekende partijen evenwel geen nood aan internationale bescherming in België aan nu zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land van de Europese Unie. De Raad wijst er ten slotte nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en evenmin ertoe strekken de in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in artikel 22bis van de Grondwet opgesomde rechten aan de kinderen van verzoekende partijen te ontnemen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tevens een beslissing van het Duitse *Bundesverfassungsgericht* (bijlage 6 van het verzoekschrift) en een beslissing van de Duitse administratieve rechtbank van Maagdenburg (bijlage 7 van het verzoekschrift) aanhalen, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld. Verzoekende partijen dienen daarbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM en de artikelen “1 tot 4” van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van voormeld Handvest vereisen dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van voormeld Handvest vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Evenmin tonen verzoekende partijen *in concreto* aan dat zij een reëel risico lopen om er blootgesteld te worden aan mensonwaardige omstandigheden, dat zij een reëel risico lopen om er opzettelijk van het leven te worden beroofd of dat hun menselijke integriteit er in het gedrang zal komen in de zin van respectievelijk artikel 1, 2 en 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.14. De Raad bemerkt voorts nog dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, verzoekende partijen evenmin kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat hun recht op asiel, zoals gewaarborgd door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geschonden wordt in Griekenland.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Per aanvullende nota's d.d. 1 september en 13 oktober 2020 leggen verzoekende partijen nog verschillende stukken neer. Gelet op wat volgt, is de Raad evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Daar waar verzoekende partijen in hun aanvullende nota's duiden op hun bijzondere kwetsbaarheid gelet op het feit dat zij een gezin zijn met minderjarige kinderen waaronder een pasgeborene en op de psychische problemen van eerste verzoekende partij, waaromtrent zij de geboorteakte van hun jongste kind A. dat geboren werd op 21 maart 2020 (bijlage 3 van de aanvullende nota d.d. 01/09/2020), een schoolattest van hun dochter S. (bijlage 1 van de aanvullende nota d.d. 13/10/2020) en psychologische attesten op naam van eerste verzoekende partij (bijlagen 1 en 2 van de aanvullende nota d.d. 01/09/2020) neerleggen, onderstreept de Raad evenwel dat desbetreffend hierboven reeds werd opgemerkt dat verzoekende partijen geenszins *in concreto* aantonen dat zij in Griekenland geen toegang hadden of zullen hebben tot medische zorg en dat uit hun verklaringen daarentegen blijkt dat zij wel degelijk medische zorgen konden krijgen in Griekenland. Wat betreft de aangehaalde psychische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin *in concreto* aantonen dat zij geen toegang hebben tot psychische zorgen in Griekenland. Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen evenmin *in concreto* aantonen dat hun bijzondere kwetsbaarheid als gezin met minderjarige kinderen en de psychische problemen waarmee eerste verzoekende partij kampt het hen dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zulks kan geenszins worden afgeleid uit de door hen bijgebrachte psychologische attesten inzake eerste verzoekende partij.

Wat betreft de bijgebrachte informatie omtrent de algemene situatie in Griekenland voor vluchtelingen (bijlagen 2-4 van de aanvullende nota d.d. 13/10/2020), herhaalt de Raad dat zulke informatie *an sich* niet volstaat om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn, doch dat het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke blijven. Waar in deze informatie gewezen wordt op de impact van de heersende COVID-19-pandemie op de situatie van vluchtelingen in Griekenland, wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien op dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT